

Bilag 1.**Det kongelige Sundheds-Kollegium.**

Kjøbenhavn, den 22de Juni 1877.

I det Sundheds-Kollegiet tilbagefender det med Justitsministeriets Skrivelse af 10de November f. A. fulgte, tidligere til Indenrigsministeriet indgivne Andragende fra Dyr lægeforeningen i Sorø, om at der maa blive truffet Foranstaltninger til Forebyggelse af, at Kjødet af selvbøde eller paa Grund af Sygdom nedslagtede Kreaturer benyttes til Mennekesføde, skal Kollegiet tjenstlig bemærke, at denne Sag i længere Tid har været Gjenstand for Forhandling i Kollegiet. Dette har saameget mere følt sig opfordret til at tage dette Spørgsmaal under nærmere Overveielse, som der oftere i Medicinalberetningerne fra de forskjellige Embedslæger er ført Klager over den stedsde tiltagende Udfik at slagte syge Dyr, selv saadanne, der lede af infektiøse Sygdomme, for at afhænde Kjødet til Mennekesføde.

Da der imidlertid har herfket afvigende Anskuelser om denne Sag i Kollegiet, skal Aertallet af dets Medlemmer bemærke Følgende: De bestaaende veterincære Love, navnlig Lov af 29de December 1857 og den dertil knyttede Instrux af 28de September 1858, ffjønnes ikke at indeholde tilstrækkelige Garantier mod den her paaankede Ulempe. Dels er nemlig Lov af 29de December 1857 affattet med et ganske andet Formaal for Die, nemlig for at forebygge Udbredelsen af smitsomme Sygdomme blandt Husdyrene, og dels forholder det sig saaledes, at en af de virksomste Bestemmelser, som paabydes i Loven, og som kunne afgive Garanti mod den her omtalte Fare, nemlig sieblikkelig Nedslagtning, kun kan bringes i Anvendelse med Hensyn til Snive, Kvægpest og den ondartede Lungesyge hos Dren, men derimod ikke mod Miltebrand, uagtet denne Sygdom i hygieinisk Henseende er den for Menneket farligste Dyresygdom. Dette har sin Grund i, at Miltebrands Kontagiet anses for særdeles fix, at Miltebranden hyppigt holder sig til begrænsede Omraader og Distrikter og i Reglen ikke antager en saa stor eller hurtig pandemisk Udbredelse, som f. Ex. Kvægpesten. Men hertil kommer endnu, at enkelte Former af Miltebrand have et saa skjult og yderst hurtigt Forløb (den saakaldte apoplektiske Form, hvor Dyret saa godt som uden foregaaende Sygdoms-Symptomer styrter dødt om), at der slet ikke kan være Tale om at tilkalde Dyr læge under Dyrets Sygdom. At det oftere hænder, at Miltebrandstilfælde ikke komme under Dyr lægebehandling, er der al Grund til at formode, og dette bestryrkes bedst ved den lille Miltebrands-Epidemi, der fandt Sted i 1875 blandt en Gaarebesætning paa en Gaard i Jylland i Aalestrup i Rinds Herred, hvor Epidemien først blev taget under offentlig Behandling af den resp. Dyr læge i September, samtidig med, at en Pige var bleven smittet, medens det senere godtgjordes, at 2 Personer allerede først paa Sommeren uden havde været angrebne paa en Tid, da Sygdommen endnu ikke havde været kjendt som Miltebrand. Heldigvis gif der i dette Tilfælde intet Mennekesliv tabt, da Gaaremiltebranden i Reglen er den mindst farlige for Menneket.

Heller ikke i de bestaaende sanitære Love eller i de respektive Sundhedsvedtægter for Byerne findes der tilstrækkelige Bestemmelser, som kunne betrygge mod den omtalte Fare, og navnlig vil dette ikke kunne forhindre, saaledes som Forholdene for Tiden ere, at Kjødet af syge Kreaturer ofte af Landslagterne indbringes til Byerne. Kollegiet formener derfor, at der turde være Anledning til noiere at drøfte det af Dyr lægeforeningen i Sorø fremsatte Forslag, saameget mere som der jo her ikke er Tale om en saa vidtgaaende Foranstaltning som den, der er bleven tilraadet i 1869 af det veterincære Sundhedsraad, nemlig en sagkyndig Besigtigelse af alle slagtede Kreaturer. Imidlertid er Kollegiet ikke blindt for, at det er forbundet med en Del Vanskelighed at formulere et passende Lovudkast i denne Retning, eller at træffe den rette Begrænsning for de Arter af Kjødet, som maa anses for absolut skadelige eller farlige for den menneskelige Sundhed. Ved at gaa for vidt i denne Retning vil man nemlig dels træde store økonomiske Interesser meget for nær, dels udelukke fra Marfedet en stor Mængde spiseligt Kjødet, og ved Fordyrelse af Kjøddpriserne navnlig berøbe de mindre velstaaende Klasser en stor Del